

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5628/22
20.7.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Пантић, адвокат из Крагујевца, улица Зорана Ђинђића 1/1-2, против тужене Републике Србије – Владе Републике Србије – Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Београд, улица Немањина број 22-26, које заступа законски заступник Државно правобранилаштво Републике Србије, Одељење у Зрењанину, улица Гимназијска број 7, ради утврђења дискриминације и накнаде материјалне штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву П бр. 37/22 од 20.09.2022. године, у седници одржаној дана 20.07.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Панчеву П бр. 37/22 од 20.09.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, утврђује се да је закључком Владе Републике Србије 05 број 11-2372/2016-4 од 25.03.2016. године извршена дискриминација између лица која су у складу са Одлуком о утврђивању програма за решавање вишка запослених у процесу рационализације, реструктурирања и припреме за приватизацију утврђена као вишак запослених, а којима је у моменту престанка радног односа и остваривања права на посебну новчану накнаду по том Програму до испуњавања првог услова за остваривање права на пензију у складу са тада важећим прописима о пензијском и инвалидском осигурању недостајало до пет година, а која су до остваривања права на пензију остварила право на посебну новчану накнаду и остварила право на исплату разлике између износа старосне пензије коју би остварили применом прописа о пензијском и инвалидском осигурању који је био важећи у моменту остваривања права на посебну новчану накнаду и износа остварене превремене старосне пензије и овде, тужиоца, као лица на које се не односи закључак Владе РС број 0511-2372/2016-4 од 25.03.2016. године из разлога што је тужилац у тренутку када је утврђен као вишак запослених своја право по програму за решавање

вишка запослених остварио као корисник “Опције 3” по основу радног стажа и других личних својстава. Ставом другим обавезује се тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете услед учињене дискриминације закључком Владе РС број 0511-2372/2016-4 од 25.03.2016. године исплати разлику између износа старосне пензије и износа остварене превремене старосне пензије за период од 07.02.2018. године до 30.09.2020. године у износима и са законском затезном каматом опредељеним у том ставу изреке. Ставом трећим обавезује се тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 125.523,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, па до коначне исплате.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавила тужена, побијајући је у целости, из свих законом прописаних разлога. Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у смислу члана 386. Закона о парничном поступку - ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Апелациони суд је оценио да жалба тужене није основана.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а жалбом тужене се не указује на другу битну повреду поступка која је била или могла бити од утицаја на законитост и правилност ожалбене пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код ХИП “Петрохемија” а.д. Панчево, као сменски руковалац и одржавалац I. Током рационализације пословања овог друштва, а услед престанка потребе за обављање послова сменског руковаоца и одржаваоца I тужиоцу је престао радни однос дана 15.01.2015. године, на основу решења о отказу уговора о раду број 188/15 од 15.01.2015. године, пошто је са послодавцем закључио споразум о регулисању међусобних права и обавеза по основу рада, те се на основу понуђених могућности у складу са Програмом за решавање вишка запослених тужилац определио за опцију 3, коју једину је и могао да изабере, јер му је недостајало мање од две године до пуног радног стажа, те му је једнократно исплаћен износ отпремнине од 1.288.500,84 динара и упућен је на Националну службу за запошљавање ради остваривања права на новчану накнаду у складу са прописима о запошљавању. На дан престанка радног односа тужилац (рођен ... године) имао је навршених 59 година живота и 39 година, 11 месеци и 24 дана стажа и очекивао је да ће по престанку радног односа и одређеног периода осигурања код Националне службе за запошљавање остварити право на пуну старосну пензију. Тужилац је као корисник новчане накнаде за незапослена лица код Националне службе за запошљавање остварио недостајући стаж осигурања до 40 година да би у међувремену били измењени прописи о пензијском и инвалидском осигурању, којим су пооштрени услови за остваривање права на старосну пензију, те пошто тужилац није испуњавао услов за пуну старосну пензију по пооштреним условима закона, признато му је право на превремену пензију у мањем износу од пуне старосне пензије, коју је очекивао да ће остварити по раније важећим прописима.

На дан утврђивања превремене старосне пензије тужилац је имао навршених 60

година живота и 40 година, 08 месеци и 09 дана стажа осигурања, а решењем Фонда ПИО 38-181.11.074967/2016 од 11.05.2016. године утврђено му је право на превремену старосну пензију почев од 21.01.2015. године у износу од 53.147,38 динара месечно тако што износ старосне пензије (66.768,06 динара умањен за 0,34% за сваки месец пре навршених 65 година живота тужиоца што укупно износи 20,40%). У утуженом периоду фебруар 2018. до септембра 2020. године тужиоцу је исплаћивана превремена пензија тј. износ мањи од износа пуне старосне пензије, а месечни износи су одређени на основу налаза и мишљења вештака Силване Ђуровић дипл.економиста из Панчева од 03.06.2021. године, допуне налаза од 22.07.2021. године, 11.10.2021. године, као и саслушањем вештака Силване Ђуровић које је првостепени суд прихватио, а укупан износ мање исплаћене пензије у утуженом периоду износи 445.711,00 динара, ближе одређеним по месецима, као у чињеничном стању.

Утврђено је и да је Влада Републике Србије донела закључак 05 број 11-2372/2016-4 од 25.03.2016. године на предлог Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања у коме је у ставу један наведено да је Влада сагласна да се лицима која су у складу са одлуком о утврђивању програма за решавање вишка запослених у процесу рационализације реструктурирања и припреме за приватизацију утврђена као вишак запослених, а којима је у моменту престанка радног односа и остваривања права на посебну новчану накнаду по том програму до испуњавања првог услова за остваривање права на пензију у складу са тада важећим прописима о пензијском и инвалидском осигурању недостајало до пет година и која су до остваривања права на посебну новчану накнаду (опција 5), исплаћује разлику између износа старосне пензије коју би остварили применом прописа о пензијском и инвалидском осигурању који је био важећи у моменту остваривања права на посебну новчану накнаду износа остварене превремене пензије, а да овим закључком нису обухваћена лица која су искористила “опцију 3” а којој групи припада овде тужилац услед чега се осећа дискриминисано. За реализацију закључка било задужено Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања у сарадњи са Националном службом за запошљавање и Републичким фондом за пензијско и инвалидско осигурање, те да је овај закључак стављен ван снаге Закључком Владе од 01.10.2020. године, те да је Влада Републике Србије дана 19.11.2020. године донела нови закључак којим је сагласна да се поред категорија лица из “опције 5” право на разлику признаје и лицима из “опције 3” којој припада и тужилац.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужена имајући у виду садржину Закључка бр. 05 11-2372/2016-4 од 25.3.2016. године, неједнако поступала и неоправдано правила разлику између тужиоца, као лица сврстаног у групу бивших запослених код "ХИП Петрохемија" а.д. Панчево из „опције 3” у односу на групу бивших запослених код истог послодавца из „опције 5”, тиме што је тужиоцу, као лицу из „опције 3” Програма решавања вишка запослених, ускраћено право на остваривање и исплату посебне новчане накнаде у виду разлике између пензије коју би остварио по прописима о пензијском и инвалидском осигурању који су били важећи у моменту остваривања права на посебну новчану накнаду и износа остварене превремене старосне пензије, док је лицима која су била у истој, односно сличној ситуацији, а која су припадала групи из „опције 5” Програма решавања вишка запослених, ово право признато.

Првостепени суд је утврдио да је овакво ускраћивање засновано искључиво на

личном својству тужиоца - по основу година старости, година стажа осигурања тзв. радног стажа, за које поступање тужена није доказала да постоји разумно оправдање, те је закључио да оправдани циљ или последице које су се намеравале постићи предузетим мерама не произлазе ни из садржине Закључка Владе РС од 25.3.2016. године, јер у њему није објашњен различит третман ове две групе лица у истом, односно битно сличном положају, а у недостатку постојања оправданог циља или последице, не може се оцењивати ни постојање сразмере између предузетих мера и циља који се овим мерама постиже. По оцени првостепеног суда тужилац је учинио вероватним постојање дискриминације, а тужена на коју је прешао терет доказивања није доказала да услед наведеног акта није дошло до повреде начела једнакости, односно једнаких права и обавеза, због чега је оценио да је тужбени захтев тужиоца основан па је применом члана 2, 4. и 8. Закона о забрани дискриминације („Службени гласник РС“, број 22/2009), члана 21. Устава РС и члана 1. Протокола 12. уз Конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, одлучио као у изреци. Како је утврђено да је у односу на тужиоца извршена дискриминација, то је првостепени суд тужиоцу досудио накнаду штете у складу чланом 41. и 43. Закона о забрани дискриминације и чланом 154. ЗОО, док је одговорност тужене засновао на одредби члана 4. Закона о државној управи којим је прописано да за штету коју својим незаконитим и неправилним радом органи државне управе проузрокују физичким и правним лицима одговара Република Србија.

Имајући у виду наведено, Апелациони суд налази да је првостепени суд полазећи од правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилно применио материјално право у овој правној ствари.

Забрана дискриминације по било ком основу прописана је одредбом члана 21. Устава РС с тим да се дискриминацијом не сматрају посебне мере које Република Србија може увести ради постизања пуне равноправности лица или групе лица која су суштински у неједнаком положају са осталим грађанима. Општа забрана дискриминације предвиђена је и чланом 1 Протокола 12 уз Конвенцију за заштиту људских права и основних слобода. Чланом 1 став 1 Закона о забрани дискриминације, уређује се општа забрана дискриминације, облици и случајеви дискриминације, као и поступци заштите, а чланом 2 став 1 наведеног закона прописано је, да изрази „дискриминација“ и „дискриминаторско поступање“ означавају свако неоправдано прављене разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства), у односу на лица или групе лица, као и на чланове њихових породица, или њима блиска лица, на отворен или прикриван начин, а које се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанству, националој припадности или етничком пореклу, језику, верским или политичким убеђењима, полу, родном идентитету, сексуалној оријентацији, имовном стању, рођењу, генетским особеностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном и породичном статусу, осуђиваности, старосном добу, изгледу, чланству, политичким, синдикалним и другим организацијама и другим стварним односно претпостављеним личним својствима. Чланом 4. наведеног Закона, установљено је начело једнакости по коме су сви једнаки и уживају једнак положај и једнаку правну заштиту, без обзира на лична својства и да је свако дужан да поштује начело једнакости, односно забрану дискриминације. Одредбом члана 8. Закона о забрани дискриминације, као посебан вид дискриминације, прописана је повреда начела једнаких права и обавеза, која постоји ако се лицу или групи лица, због

његовог односно њиховог личног својства, неоправдано ускраћују права и слободу или намећу обавезе које се у истој или сличној ситуацији не ускраћују или не намећу другом лицу или групи лица, ако су циљ или последица предузетих мера неоправдани, као и ако не постоји сразмера између предузетих мера и циља који се овим мерама остварује. Међутим, свака неједнакост не представља повреду начела равноправности. Да би се утврдило да ли је повређено начело једнаких права и обавеза, мора се испитати: да ли су лицу или групи лица ускраћена нека права, која се у истој или сличној ситуацији другима не ускраћују, односно не намећу; да ли је то ускраћивање права или намећање обавезе засновано на неком њиховом личном својству; да ли су оправдани циљ или последица предузетих мера и да ли постоји сразмера између предузетих мера и циља који се овим мерама остварује.

По оцени Апелационог суда, правилно је првостепени суд оценио да је тужиоцу доношењем Закључка Владе Републике Србије од 25.3.2016. године ускраћено право на остваривање и исплату посебне накнаде преко Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, у виду разлике између старосне пензије коју би остварио по прописима о пензијском и инвалидском осигурању који је био важећи у моменту остваривања права на посебну новчану накнаду и износа остварене превремене старосне пензије, иако је био у истој, односно битно сличној ситуацији као лица којима је то право признато наведеним Закључком Владе.

Наиме, у моменту када се тужилац изјашњавао о понуђеним опцијама из Програма за решавање вишка запослених био је у примени Закон о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, бр. 34/03 101/2010) који је у члану 19. прописивао да осигураник стиче право на старосну пензију: кад наврши 65 (мушкарац), односно 60 (жена) година живота и најмање 15 година стажа осигурања; кад наврши 40 (мушкарац), односно 38 (жена) година стажа осигурања и најмање 58 година живота; кад наврши 45 година стажа осигурања. Изменама тог Закона („Службени гласник РС“ бр.75/2014 од 21.7.2014. године) које су почеле да се примењују од 1.1.2015. године измењен је члан 19. Закона и пооштрени су услови за остваривање права на старосну пензију, тако да осигураник стиче то право: кад наврши 65 година живота и најмање 15 година стажа осигурања, односно кад наврши 45 година стажа осигурања. Према условима који су прописани у позиву за добровољно изјашњење за избор понуђених опција и каснијим упутствима надлежног министарства, запослени којима су недостајале до 2 године до испуњења услова за старосну пензију по тада важећем закону могли су изабрати само „опцију 3“, док су запослени којима је до остваривања права на старосну пензију недостајало до 5 година (опција 4), имали право избора између прве три понуђене опције и „опције 5“. Сви они су са почетком примене новог Закона о пензијском и инвалидском осигурању остварили право на умањену старосну пензију зато што нису испуњавали услове прописане тим законом за одлазак у пуну старосну пензију (65 година живота).

У таквој ситуацији, Закључком Владе од 25.3.2016. године неоправдано се прави разлика између ове две групе бивших запослених тиме што се лицима која су се определила за „опцију 5“ (недостајало им је до 5 година за остваривање услова за старосну пензију по ранијим прописима) признаје исплата разлике до пуног износа старосне пензије коју би остварили по раније важећем Закону о пензијском и инвалидском осигурању, док се то право не признаје тужиоцу и осталим лицима која су

се определила за „опцију 3“ иако су и они били у истој, односно битно сличној ситуацији, јер им је за остваривање услова за старосну пензију по ранијим прописима у моменту избора опције недостајало до 2 године.

Овакво ускраћивање права засновано је искључиво на личном својству тужиоца по основу година старости и година стажа осигурања, за које поступање тужена није доказала да постоји разумно оправдање. Ово због тога, што лично својство представља свако обележје које је везано за личност појединца, а уколико га појединац „дели“ са већим или мањим бројем других лица онда се ради о групи лица са истим личним својством, док дискриминација постоји ако лично својство неког лица или групе људи доводи до неоправданог прављења разлике и неједнаког поступања, па су одредбом члана 2. став 1. Закона о забрани дискриминације наведена само нека од личних својстава на основу којих се може извршити дискриминација, при чему та листа није затворена већ се дискриминација може утврдити и по неком другом стварном, односно претпостављеном личном својству. Сходно томе, године старости и године радног стажа, као услов за остваривање старосне пензије, представљају лично својство тужиоца као основ дискриминације.

Такође, оправдани циљ или последица које су се намеравале постићи предузетим мерама не произлазе ни из садржине самог Закључка јер у њему није објашњено због чега је различит третман ове две групе лица, како правилно закључује и првостепени суд. У недостатку постојања оправданог циља или последица, не може се оцењивати постојање сразмере између предузетих мера и циља који се овим мерама остварује.

У поступку за заштиту од дискриминације важе посебна правила о терету доказивања, прописана одредбом члана 45. став 2. Закона о заштити дискриминације, која олакшавају положај тужиоца јер тужилац треба само да учини вероватним да је до дискриминације дошло - да је тужени ставио тужиоца у неповољнији положај због његовог личног својства, и ако у томе успе, онда постоји претпоставка да је прекршено начело једнакости, па је тада тужени дискриминатор дужан да докаже да том радњом – актом дискриминације, ипак није прекршено ово начело. Такође, одредбом става 1, наведене законске одредбе установљено је правило да ако је суд утврдио да је извршена радња непосредне дискриминације или је то међу странкама неспорно, тужени се не може ослободити од одговорности доказивањем да није крив. Имајући у виду изложено, тужилац је учинио вероватним да је тужена извршила акт дискриминације, а тужена, на коју је применом наведених правила прешао терет доказивања, није доказала да услед тог акта није дошло до повреде начела једнакости, односно начела једнаких права и обавеза. Мотиви и разлози због којих је неко извршио дискриминацију су ирелевантни.

У односу на тужиоца извршена је дискриминација, због чега он има право и на накнаду штете која му је причињена због повреде права на једнако поступање, као једног од права личности, на основу члана 43 тачка 4 Закона о забрани дискриминације, у складу са одредбом члана 154 ЗОО-а, па је првостепени суд правилно, полазећи од налаза и мишљења судског вештака, досудио тужиоцу материјалну штету коју је услед дискриминаторског понашања тужене претрпео.

Првостепени суд је ценио истакнути приговор недостатка пасивне легитимације,

те правилно нашао да је тужена Република Србија легитимисана у овој парници, јер је одговорна за законит и правилан рад органа државне управе, те правилно оценио да је тужена доношењем Закључка Владе Републике Србије од 25. марта 2016. године који је спроведен и предложен од стране Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања неједнако поступала и неоправдано направила разлику између тужиоца као лица сврстаног у групу бивших запослених код ХИП "Петрохемија" ад Панчево из "опције 3" у односу на групу бивших запослених код истог послодавца из "опције 5" тиме што је тужиоцу као лицу из "опције 3" Програма ускраћено право на остваривање и исплату разлике између пензије коју би остварио по прописима о пензијском и инвалидском осигурању који су били важећи у моменту остваривања права на посебну новчану накнаду и износа остварене превремене пензије, док је лицима која су била у истој, односно сличној ситуацији из "опције 5" Програма решавања вишка запослених ово право признато. Стога је, супротно наводима жалбе, околност да је тужилац споразум о условима престанка радног односа и регулисању међусобних права и обавеза по основу рада закључио са послодавцем "ХИП Петрохемија" а.д. Панчево, без значаја за правилну оцену пасивне легитимације тужене у овој правној ствари.

Првостепени суд је правилно ценио и истакнути приговор застарелости, те правилно нашао применом члана 376. ЗОО-а да тужичево потраживање накнаде штете није застарело, јер је тужилац за штету сазнао сукцесивно, сваког месеца, када му је тужени исплаћивао мање износе пензије од оних који су му припадали, те да се од наведених датума сазнања има рачунати субјективни рок застарелости потраживања у овој правној ствари.

Са изложеног, правилно је првостепени суд нашао да потраживање тужиоца није застарело за период за који му је исплата разлике досуђена, имајући у виду да од доспелости потраживања тужиоца за сваки појединачни месец у наведеном периоду (како је то утврђено налазом и мишљењем судског вештака) па до дана подношења тужбе у овој правној ствари није протекао трогодишњи рок застарелости, прописан цитираном одредбом члана 376. ЗОО. С тим у вези, неосновани су жалбени наводи тужене да је тужилац за штету сазнао даном доношења предметног Закључка Владе којим је извршена дискриминација према њему, будући да тужилац за обим и висину штете није могао сазнати даном доношења наведеног Закључка, већ управо када му је тужена исплаћивала мање износе пензије од припадајуће.

На правилност побијане одлуке није од утицаја ни жалбени навод да је реализација Програма решавања вишка запослених код "ХИП-Петрохемија" а.д. Панчево била искључиво на добровољној бази, те да тужилац није морао да се определи за "опцију 3", ако му то није одговарало, обзиром да се у конкретном случају утврђује да ли је Влада својим закључком извршила дискриминацију лица који су се определили за "опцију 3".

Без утицаја је и жалбени навод да је споразум о регулисању међусобних права и обавеза тужилац потписао и да му је дат отказ решењем о отказу уговора о раду дана 15.1.2015. године, након почетка примене измена Закона о пензијском и инвалидском осигурању, с обзиром на то да је наведени Програм решавања вишка запослених код "ХИП-Петрохемија" а.д. Панчево направљен управо по условима претходног закона, да

је тужилац по наведеном програму анкетан и у време важења претходног Закона о ПИО, определио за опцију 3, док чињеница да је наведени Споразум о регулисању права и обавеза по основу рада тужилац потписао по ступању на снагу измена Закона о ПИО, након чега му је и решењем туженог престао радни однос, може представљати само одговорност послодавца “ХИП-Петрохемија” а.д. Панчево, који није благовремено закључио наведени Споразум, те који је у том тренутку морао да води рачуна да су ступиле на снагу нове одредбе Закона о ПИО, обзиром да је правна служба послодавца морала знати право, за разлику од тужиоца, који је као неука странка прихватио оно што му је понуђено, а по правилима уговора по приступу.

На правилност побијане пресуде нису од утицаја ни наводи жалбе да је примена предметног Закључка од 25.3.2016. године имала доста проблема, те да је стављен ван снаге Закључком Владе од 1.10.2020. године, већ тај навод говори управо у прилог правилности побијане одлуке којом је утврђено да је тужилац дискриминисан, имајући у виду да је након тога Влада РС донела дана 19.11.2020. године нови Закључак, по основу ког се тужиоцу врши исплата целокупне старосне пензије, без умањења. С тим у вези неосновани су и жалбени наводи тужене да су доношењем новог Закључка отклоњене штетне последице, будући да из садржине изведених доказа и то обавештења Фонда ПИО филијала Панчево од 31.3.2021. године, произлази да је тужиоцу призната целокупна старосна пензија без умањења, али само за убудуће, а не и за спорни утужени период, док чињеница да је новим Закључком стављен ван снаге ранији Закључак говори у прилог томе да је тужилац претходним Закључком дискриминисан, јер је новим Закључком од 19.11.2020. године обухваћена и категорија опције 3.

Са изложеног, без утицаја је и навод жалбе да нема правног основа да се утврди дискриминација тужиоца обзиром да се нови Закључак од 19.11.2020. године искључиво односи на лица из "опције 5" и "опције 3" која су наведене социјалне програме прихватила до 31.12.2014. године, обзиром да и тужилац управо спада у ову категорију имајући у виду да му се исплаћује пуна старосна пензија по наведеном закључку како је то утврђено, а да је он прихватио наведени Програм решавања вишка запослених до 31.12.2014. године, иако је Споразум са послодавцем закључен након тог датума, што све произилази из утврђеног чињеничног стања.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе које је тужена истакла у жалби али их, будући да не могу довести до другачије, за тужену, повољније одлуке у овом поступку, није посебно образлагао, сагласно члану 396. став 1. и 2. ЗПП-а.

На основу изложеног, Апелациони суд је одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду у ставу првом и другом изреке, на основу овлашћења из члана 390. ЗПП-а.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, из става трећег изреке пресуде на основу члана 401. тачка 2. ЗПП-а, а о којим трошковима је првостепени суд правилно одлучио, правилном применом одредби члана 150, 153, 154 и 163 ЗПП-а.

Супротно жалбеним наводима сва три образложена поднеска тужиоца

(14.06.2021.године предат суду 18.06.2021. године, 05.08.2021. године, предат суду 10.08.2021.године, као и 19.10.2021.године), су била нужна, како је то правилно првостепени суд и оценио, правилном применом члана 154 ЗПП-а, обзиром да се наведеним поднесцима тужилац изјашњавао на налаз вештака и две допуне налаза, и у складу са тим уредио тужбени захтев.

Како тужена није успела у жалбеном поступку одлучено је као у ставу другом изреке на основу овлашћења из члана 165 у вези члана 153 ЗПП-а.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић